

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ב.

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פ"ח מהל'
שגות הלכה א סג
לאון ר"מ ועשין ר"מ:
ב ב ג ד מיי פ"ח מהל' ט:

שבועות. הא ללא פתח הא מסכת כל כינוי שבועות כשבועות
כדפתח נדרים וזיר משום דמנא ממכות קא סליק
כדמפרש בגמרא הו"ר לפרוח בשמים שהן ארבע והואיל ולא מני'
פתח ככינוי תו לא חש לשנות אח"כ וא"ת אמאי לא מני ידעיות

שבועות שמים שהן ארבע. כשבועות ציטוי שפטים הכתוב
בויקרא (ה) אלל קרבן עולה ויורד קאמר כדמפרש
בפרק שלישי (דף כ:.) **שמים.** כתיבי בקרא דכתיב (ויקרא ה) להרע
או להטיב ומפרש בשמנה פרק שלישי (דף כה.) אזכל להטיב לא

שבועות

כרישא דהא בקרא כתיב כרישא או
נפש אשר תגע וגו' והדר או נפש
כי תשבע וגו' וי"ל כשבועות הוא
עיקר המסכת דבסדר ישועות קאי
ואגב שבועות תני ידעיות משום
דגבי הדדי כתיבין כדמפרש בגמרא
א"נ משום דמילי לשבועות כתיבי
בקרא כרישא ונפש כי תחתא וגו'
(ויקרא ה) והוא עד דהיינו שבועת

לכל דבר שהוא הן ולאו להבא (ו) ולהרע
או להטיב להבא משמע וצ"ג (ש)
מרבזה מן המקרא אף דברים שאין
צפן הרעה והטובה ומיהו שמים ניהו
ותו לא דבר וחילופו: **שהן ד'.** יש
לרבות מריבוי הכתובים כדמפרש
צ"ג (שס) אף דבר וחילופו לשעבר
כגון אכלתי והוא לא אכל או לא
אכלתי ולא: **ידעיות הטומאה.** חיוב
קרבן עולה ויורד מחמת טומאת מקדש
וקדשיו הכתובה אלל שבועת ציטוי
או נפש כי (ו) תגע וגו' (ויקרא ה) וילפינן
בפירקין [.] שאין הכתוב מדבר אלל

שבועות שתיים. שבועות
אל ציטוי להרע או להטיב,
שמים הן להחייב עליהן
קרבן עולה ויורד האמור
בפרשה. דפיקי מלהרע או
להטיב. דמשמע להבא,
אזכל ולא חושל שהן
ארבע. יש לך לרבות עוד
שמים מריבוי הכתוב ללל
אשר יבטא האלם לרבות
לשעבר. אכלתי ולא אכל, לא
אכלתי ואכל (שבת ב.).
ידעיות הטומאה.
האמורות בקרבן עולה
ויורד או נפש כי תגע וגו'
ואמרינן שאין הכתוב מדבר
אלל בטומאת מקדש
וקדשיו, שלחא שנטמא
אכל קודש או נכנס למקדש
וילפינן (לקמן ד.) שאין
מחייב אלל בדיעה תחלה
וידעה בסוף והעלם
בימים, כגון שידע שנטמא
ונעלם ממנו טומאה ואכל
קדש ומשאל ידע שאללו
בטומאת שמים הן
משמעוהו הכתוב ונעלם
ממנו והוא טמא, משמע
שעלם ממנו טומאה אכל
וכר הוא שאלל קדש וזהו
מקדש, הו שמים העלם
טומאה לגבי קדש והעלם
טומאה לגבי מקדש, שהן
ארבע. יש לך לרבות עוד
שמים מריבוי ונעלם ונעלם
צ" פעימס, לרבות את
הכור לטומאה אלל נעלם
ממנו קדש, כסבור שחוקין
הן או נעלם ממנו טומאה
(שם). מראות נגעים.
ליטמא כהן, שנים הן,
שאת ובהר, שהן
ארבעה. מריבוי ספחת
שהוא משמע טפילה, כמו
(ש"א ב) ספחת לא אל
אחת וגו', מרבזה טפילה לו
ולו, תולדה לשאת ותולדה
לבהר, וכן תמידי בהר
עוד כגון, שיהי לה כסוד
ההיכל, שאת כגמר לכן,
שיהי לה כקדוש ציה.
מראה לשון זכר הוא משום
הכי תני שמים שהן ארבעה
(שבת ב.) ובצ"ו לקמן ה.).
יש בה ידיעה בתחילה
ואין בה ידיעה בסוף.
כשבועות ידע שנטמא
ונעלמה ממנו טומאה
ונכנס למקדש ושוב לא
דורעה לו יניטמו (ובחיים)
ה) וכשאל לא נדע לו
שנכנס בטומאה שיבא
קרבן (בדירות כהן). שיעיר
הנעשה בפנים. על
ישאל, ופר על הכהן
(שם). עד שירדע לו.
שנכנס למקדש טמא
(בדירות כהן).

שבועות שתיים. שתיים
שהן ארבע יציאות השבת שהן ארבע
מראות נגעים שנים שהן ארבעה את שיש
בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם
בינתיים הרי זה בעולה ויורד ביש בה
ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שיעיר
הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה עד
שירדע לו ויביא בעולה ויורד אין בה
ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
שיעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר
שנאמר ימלכד חטאת הכפורים (על מה
שזה מכפר זה מכפר (ז) מה הפנימי אין
מכפר אלא על דבר שיש בה ידיעה אף
החיצוין אין מכפר אלא על דבר שיש בה
ידיעה יועל שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף שיעיר הרגלים ושיעירי ראשי
חדשים מכפרין דברי ר' יהודה ר"ש אומר
שיעירי הרגלים מכפרין אבל לא שיעירי ראשי
חדשים ועל מה שיעירי ראשי חדשים מכפרין
על

משה ועצירו קול שבתה וגו' (ו)
(ו) ומתגרמא ללא תפיקו מרה"י לרה"ר. זהו שמים אחת לעומד בחוץ
והואש ידו לפנים ונטל חפץ והואילו לחוץ ואחת לעומד בפנים
ונטל חפץ ממקומו והואילו בידו והניחו בחוץ: **שהן ארבע.** יש
ללמוד מאלו שכסם שהקפידה תורה מרשות לרשות בהולאה כך
הקפידה בהכנסה והרי הן שמים אחת לעומד בפנים והואש ידו
לחוץ ונטל חפץ והניסו ואחת לעומד מבחוץ ונטל חפץ ממקומו
והואש ידו בפנים והניסו: **מראות נגעים.** שהמזרוע מציא עליהם
קרבן לטהרתו שנים כתובין במקרא (ויקרא יד) שאת ובהרת והן חלוקין
במראיתו כדמפרש בגמ' [ה:] **שהן ארבע.** יש לרבות תולדה לו
ותולדה לו כדמפרש בגמ' [ש:] **אח שיש בה ידיעה.** כוליה לטומאה
קאי. ובגמרא [ג.] מפרש אמאי מפרש מילי דטומאה כרישא ויציאות
ומראות כל חדא וחדא מפרש במסכת ידיעה להכי לא פרשינהו
בהאי מסכת והאי דתיניהו הכא משום דדמו להדדי בשמים שהן
ארבע: ידיעה בתחלה. שידע שנטמא: **וידעה בסוף.** משאלל
את הקודש בעלם או נכנס למקדש ויאל ונדע לו שבטומאה אכל
או בטומאה נכנס: **והעלם בינתיים.** כשאלל את הקודש נעלמה
ממנו טומאה או קודש וכן הנכנס למקדש נעלמה ממנו טומאה או
מקדש: **הרי זה.** בקרבן המפורש באתה פרשה (ויקרא ה) לשעיר חטאת
בהמה ולעני עוף וללל שזדלים עשירית האזפה והיא מנחת חוטא
האמורה בכל מקום וזהו לשון עולה ויורד לעשיר עולה ולעני יורד.
ובגמרא [ד.] מפרש מנא ליה דבידיעה בתחלה ובסוף והעלם בינתיים
כתיב: **שעיר הנעשה בפנים.** שלשה שעירים נעשין לצבור ביה"כ
אחד מתן דמו לפנים וחצירו משתלח לעזאזל כמה שכתוב באחרי
מות (ו) ואחד קרבן צמזמה החיון בצומספין והוא כתוב בפרשת פינחס (ז)
עם שאר כל מוספי המועדות: **טולה.** להגין עליו מן היסורין
שצ"פ שאינו יודע שחטא יש לו ללאג שכל השוגגין לריבוי כפרה
לכשידעו אלמא קודם ידיעה עושים הן: **עד שירדע לו.** שאכל קודש בטומאה: **אין זה ידיעה בתחלה.** שאלל ידע בטומאה מימיו זה לא
יבא לכלל קרבן עוד לעולם שהרי אין קרבן צא אלל על שיש צו ידיעה בתחלה: **שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר.** ויום הכפורים
הוא עצמו מועיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כ) כי יום כפורים הוא: **שנאמר.** בשעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלמד חטאת הכפורים
והוא שעיר הנעשה בפנים הקיטם לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר: **מה פנימי אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה.** בתחלה
דהכי ילפינן בהדיא בגמ' [קמן ו:] דאינו תולה אלל על דבר שיש צו ידיעה בתחלה: **אף חיון אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה.** מנאי ניהו ידיעה
בסוף ולא בתחלה ללא אחת לכלל קרבן ומכפר זה כפרה גמורה בלא תלייה. וא"ת כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש צו ידיעה
בתחלה ונימ' לטומאה שאירעה בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט.) ומשני לה: **שעירי הרגלים.** בכל הרגלים נאמר (ו) שעירי חטאת. ובגמ' [קמן ט.]
מפרש מנא ליה דאשאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מכפר: **ר"ש אומר שעירי הרגלים מכפרים.** עליה אכל לא שעירי ראשי חדשים:

משה ועצירו קול שבתה וגו' (ו)
(ו) ומתגרמא ללא תפיקו מרה"י לרה"ר. זהו שמים אחת לעומד בחוץ
והואש ידו לפנים ונטל חפץ והואילו לחוץ ואחת לעומד בפנים
ונטל חפץ ממקומו והואילו בידו והניחו בחוץ: **שהן ארבע.** יש
ללמוד מאלו שכסם שהקפידה תורה מרשות לרשות בהולאה כך
הקפידה בהכנסה והרי הן שמים אחת לעומד בפנים והואש ידו
לחוץ ונטל חפץ והניסו ואחת לעומד מבחוץ ונטל חפץ ממקומו
והואש ידו בפנים והניסו: **מראות נגעים.** שהמזרוע מציא עליהם
קרבן לטהרתו שנים כתובין במקרא (ויקרא יד) שאת ובהרת והן חלוקין
במראיתו כדמפרש בגמ' [ה:] **שהן ארבע.** יש לרבות תולדה לו
ותולדה לו כדמפרש בגמ' [ש:] **אח שיש בה ידיעה.** כוליה לטומאה
קאי. ובגמרא [ג.] מפרש אמאי מפרש מילי דטומאה כרישא ויציאות
ומראות כל חדא וחדא מפרש במסכת ידיעה להכי לא פרשינהו
בהאי מסכת והאי דתיניהו הכא משום דדמו להדדי בשמים שהן
ארבע: ידיעה בתחלה. שידע שנטמא: **וידעה בסוף.** משאלל
את הקודש בעלם או נכנס למקדש ויאל ונדע לו שבטומאה אכל
או בטומאה נכנס: **והעלם בינתיים.** כשאלל את הקודש נעלמה
ממנו טומאה או קודש וכן הנכנס למקדש נעלמה ממנו טומאה או
מקדש: **הרי זה.** בקרבן המפורש באתה פרשה (ויקרא ה) לשעיר חטאת
בהמה ולעני עוף וללל שזדלים עשירית האזפה והיא מנחת חוטא
האמורה בכל מקום וזהו לשון עולה ויורד לעשיר עולה ולעני יורד.
ובגמרא [ד.] מפרש מנא ליה דבידיעה בתחלה ובסוף והעלם בינתיים
כתיב: **שעיר הנעשה בפנים.** שלשה שעירים נעשין לצבור ביה"כ
אחד מתן דמו לפנים וחצירו משתלח לעזאזל כמה שכתוב באחרי
מות (ו) ואחד קרבן צמזמה החיון בצומספין והוא כתוב בפרשת פינחס (ז)
עם שאר כל מוספי המועדות: **טולה.** להגין עליו מן היסורין
שצ"פ שאינו יודע שחטא יש לו ללאג שכל השוגגין לריבוי כפרה
לכשידעו אלמא קודם ידיעה עושים הן: **עד שירדע לו.** שאכל קודש בטומאה: **אין זה ידיעה בתחלה.** שאלל ידע בטומאה מימיו זה לא
יבא לכלל קרבן עוד לעולם שהרי אין קרבן צא אלל על שיש צו ידיעה בתחלה: **שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר.** ויום הכפורים
הוא עצמו מועיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כ) כי יום כפורים הוא: **שנאמר.** בשעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלמד חטאת הכפורים
והוא שעיר הנעשה בפנים הקיטם לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר: **מה פנימי אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה.** בתחלה
דהכי ילפינן בהדיא בגמ' [קמן ו:] דאינו תולה אלל על דבר שיש צו ידיעה בתחלה: **אף חיון אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה.** מנאי ניהו ידיעה
בסוף ולא בתחלה ללא אחת לכלל קרבן ומכפר זה כפרה גמורה בלא תלייה. וא"ת כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש צו ידיעה
בתחלה ונימ' לטומאה שאירעה בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט.) ומשני לה: **שעירי הרגלים.** בכל הרגלים נאמר (ו) שעירי חטאת. ובגמ' [קמן ט.]
מפרש מנא ליה דאשאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מכפר: **ר"ש אומר שעירי הרגלים מכפרים.** עליה אכל לא שעירי ראשי חדשים:

משה ועצירו קול שבתה וגו' (ו)
(ו) ומתגרמא ללא תפיקו מרה"י לרה"ר. זהו שמים אחת לעומד בחוץ
והואש ידו לפנים ונטל חפץ והואילו לחוץ ואחת לעומד בפנים
ונטל חפץ ממקומו והואילו בידו והניחו בחוץ: **שהן ארבע.** יש
ללמוד מאלו שכסם שהקפידה תורה מרשות לרשות בהולאה כך
הקפידה בהכנסה והרי הן שמים אחת לעומד בפנים והואש ידו
לחוץ ונטל חפץ והניסו ואחת לעומד מבחוץ ונטל חפץ ממקומו
והואש ידו בפנים והניסו: **מראות נגעים.** שהמזרוע מציא עליהם
קרבן לטהרתו שנים כתובין במקרא (ויקרא יד) שאת ובהרת והן חלוקין
במראיתו כדמפרש בגמ' [ה:] **שהן ארבע.** יש לרבות תולדה לו
ותולדה לו כדמפרש בגמ' [ש:] **אח שיש בה ידיעה.** כוליה לטומאה
קאי. ובגמרא [ג.] מפרש אמאי מפרש מילי דטומאה כרישא ויציאות
ומראות כל חדא וחדא מפרש במסכת ידיעה להכי לא פרשינהו
בהאי מסכת והאי דתיניהו הכא משום דדמו להדדי בשמים שהן
ארבע: ידיעה בתחלה. שידע שנטמא: **וידעה בסוף.** משאלל
את הקודש בעלם או נכנס למקדש ויאל ונדע לו שבטומאה אכל
או בטומאה נכנס: **והעלם בינתיים.** כשאלל את הקודש נעלמה
ממנו טומאה או קודש וכן הנכנס למקדש נעלמה ממנו טומאה או
מקדש: **הרי זה.** בקרבן המפורש באתה פרשה (ויקרא ה) לשעיר חטאת
בהמה ולעני עוף וללל שזדלים עשירית האזפה והיא מנחת חוטא
האמורה בכל מקום וזהו לשון עולה ויורד לעשיר עולה ולעני יורד.
ובגמרא [ד.] מפרש מנא ליה דבידיעה בתחלה ובסוף והעלם בינתיים
כתיב: **שעיר הנעשה בפנים.** שלשה שעירים נעשין לצבור ביה"כ
אחד מתן דמו לפנים וחצירו משתלח לעזאזל כמה שכתוב באחרי
מות (ו) ואחד קרבן צמזמה החיון בצומספין והוא כתוב בפרשת פינחס (ז)
עם שאר כל מוספי המועדות: **טולה.** להגין עליו מן היסורין
שצ"פ שאינו יודע שחטא יש לו ללאג שכל השוגגין לריבוי כפרה
לכשידעו אלמא קודם ידיעה עושים הן: **עד שירדע לו.** שאכל קודש בטומאה: **אין זה ידיעה בתחלה.** שאלל ידע בטומאה מימיו זה לא
יבא לכלל קרבן עוד לעולם שהרי אין קרבן צא אלל על שיש צו ידיעה בתחלה: **שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר.** ויום הכפורים
הוא עצמו מועיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כ) כי יום כפורים הוא: **שנאמר.** בשעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלמד חטאת הכפורים
והוא שעיר הנעשה בפנים הקיטם לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר: **מה פנימי אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה.** בתחלה
דהכי ילפינן בהדיא בגמ' [קמן ו:] דאינו תולה אלל על דבר שיש צו ידיעה בתחלה: **אף חיון אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה.** מנאי ניהו ידיעה
בסוף ולא בתחלה ללא אחת לכלל קרבן ומכפר זה כפרה גמורה בלא תלייה. וא"ת כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש צו ידיעה
בתחלה ונימ' לטומאה שאירעה בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט.) ומשני לה: **שעירי הרגלים.** בכל הרגלים נאמר (ו) שעירי חטאת. ובגמ' [קמן ט.]
מפרש מנא ליה דאשאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מכפר: **ר"ש אומר שעירי הרגלים מכפרים.** עליה אכל לא שעירי ראשי חדשים:

משה ועצירו קול שבתה וגו' (ו)
(ו) ומתגרמא ללא תפיקו מרה"י לרה"ר. זהו שמים אחת לעומד בחוץ
והואש ידו לפנים ונטל חפץ והואילו לחוץ ואחת לעומד בפנים
ונטל חפץ ממקומו והואילו בידו והניחו בחוץ: **שהן ארבע.** יש
ללמוד מאלו שכסם שהקפידה תורה מרשות לרשות בהולאה כך
הקפידה בהכנסה והרי הן שמים אחת לעומד בפנים והואש ידו
לחוץ ונטל חפץ והניסו ואחת לעומד מבחוץ ונטל חפץ ממקומו
והואש ידו בפנים והניסו: **מראות נגעים.** שהמזרוע מציא עליהם
קרבן לטהרתו שנים כתובין במקרא (ויקרא יד) שאת ובהרת והן חלוקין
במראיתו כדמפרש בגמ' [ה:] **שהן ארבע.** יש לרבות תולדה לו
ותולדה לו כדמפרש בגמ' [ש:] **אח שיש בה ידיעה.** כוליה לטומאה
קאי. ובגמרא [ג.] מפרש אמאי מפרש מילי דטומאה כרישא ויציאות
ומראות כל חדא וחדא מפרש במסכת ידיעה להכי לא פרשינהו
בהאי מסכת והאי דתיניהו הכא משום דדמו להדדי בשמים שהן
ארבע: ידיעה בתחלה. שידע שנטמא: **וידעה בסוף.** משאלל
את הקודש בעלם או נכנס למקדש ויאל ונדע לו שבטומאה אכל
או בטומאה נכנס: **והעלם בינתיים.** כשאלל את הקודש נעלמה
ממנו טומאה או קודש וכן הנכנס למקדש נעלמה ממנו טומאה או
מקדש: **הרי זה.** בקרבן המפורש באתה פרשה (ויקרא ה) לשעיר חטאת
בהמה ולעני עוף וללל שזדלים עשירית האזפה והיא מנחת חוטא
האמורה בכל מקום וזהו לשון עולה ויורד לעשיר עולה ולעני יורד.
ובגמרא [ד.] מפרש מנא ליה דבידיעה בתחלה ובסוף והעלם בינתיים
כתיב: **שעיר הנעשה בפנים.** שלשה שעירים נעשין לצבור ביה"כ
אחד מתן דמו לפנים וחצירו משתלח לעזאזל כמה שכתוב באחרי
מות (ו) ואחד קרבן צמזמה החיון בצומספין והוא כתוב בפרשת פינחס (ז)
עם שאר כל מוספי המועדות: **טולה.** להגין עליו מן היסורין
שצ"פ שאינו יודע שחטא יש לו ללאג שכל השוגגין לריבוי כפרה
לכשידעו אלמא קודם ידיעה עושים הן: **עד שירדע לו.** שאכל קודש בטומאה: **אין זה ידיעה בתחלה.** שאלל ידע בטומאה מימיו זה לא
יבא לכלל קרבן עוד לעולם שהרי אין קרבן צא אלל על שיש צו ידיעה בתחלה: **שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר.** ויום הכפורים
הוא עצמו מועיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כ) כי יום כפורים הוא: **שנאמר.** בשעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלמד חטאת הכפורים
והוא שעיר הנעשה בפנים הקיטם לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר: **מה פנימי אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה.** בתחלה
דהכי ילפינן בהדיא בגמ' [קמן ו:] דאינו תולה אלל על דבר שיש צו ידיעה בתחלה: **אף חיון אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה.** מנאי ניהו ידיעה
בסוף ולא בתחלה ללא אחת לכלל קרבן ומכפר זה כפרה גמורה בלא תלייה. וא"ת כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש צו ידיעה
בתחלה ונימ' לטומאה שאירעה בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט.) ומשני לה: **שעירי הרגלים.** בכל הרגלים נאמר (ו) שעירי חטאת. ובגמ' [קמן ט.]
מפרש מנא ליה דאשאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מכפר: **ר"ש אומר שעירי הרגלים מכפרים.** עליה אכל לא שעירי ראשי חדשים:

(א) שבת ב. (ב) פירש"י פל
זו עין לקמן ה. (ג) וינאל
ע. (ד) ופי' חוקי לקמן ה.
ד"ה מה פנימיו, (ה) וינאל.
רש"י, (ו) וינאל אשרי,
(ז) שמת לו, (ח) כדפי'
לימא עירי רש"י, (ט) ויקרא
טו, (י) נגמדר כטו, (יא) י"ל
ומאי רש"י, (יב) ויקרא כח
וכט, (יג) ופי' חוקי' שבת
ב. ד"ה מראות,

תורה אור השלם

1. שיעיר עזים אחד
חטאת מלכד חטאת
הכפרים ועלת הקמח
ומתקחה ובספידים:
כדמבר כ"ט א

מוסף רש"י

שבועות שתיים. שבועות
אל ציטוי להרע או להטיב,
שמים הן להחייב עליהן
קרבן עולה ויורד האמור
בפרשה. דפיקי מלהרע או
להטיב. דמשמע להבא,
אזכל ולא חושל שהן
ארבע. יש לך לרבות עוד
שמים מריבוי הכתוב ללל
אשר יבטא האלם לרבות
לשעבר. אכלתי ולא אכל, לא
אכלתי ואכל (שבת ב.).
ידעיות הטומאה.
האמורות בקרבן עולה
ויורד או נפש כי תגע וגו'
ואמרינן שאין הכתוב מדבר
אלל בטומאת מקדש
וקדשיו, שלחא שנטמא
אכל קודש או נכנס למקדש
וילפינן (לקמן ד.) שאין
מחייב אלל בדיעה תחלה
וידעה בסוף והעלם
בימים, כגון שידע שנטמא
ונעלם ממנו טומאה ואכל
קדש ומשאל ידע שאללו
בטומאת שמים הן
משמעוהו הכתוב ונעלם
ממנו והוא טמא, משמע
שעלם ממנו טומאה אכל
וכר הוא שאלל קדש וזהו
מקדש, הו שמים העלם
טומאה לגבי קדש והעלם
טומאה לגבי מקדש, שהן
ארבע. יש לך לרבות עוד
שמים מריבוי ונעלם ונעלם
צ" פעימס, לרבות את
הכור לטומאה אלל נעלם
ממנו קדש, כסבור שחוקין
הן או נעלם ממנו טומאה
(שם). מראות נגעים.
ליטמא כהן, שנים הן,
שאת ובהר, שהן
ארבעה. מריבוי ספחת
שהוא משמע טפילה, כמו
(ש"א ב) ספחת לא אל
אחת וגו', מרבזה טפילה לו
ולו, תולדה לשאת ותולדה
לבהר, וכן תמידי בהר
עוד כגון, שיהי לה כסוד
ההיכל, שאת כגמר לכן,
שיהי לה כקדוש ציה.
מראה לשון זכר הוא משום
הכי תני שמים שהן ארבעה
(שבת ב.) ובצ"ו לקמן ה.).
יש בה ידיעה בתחילה
ואין בה ידיעה בסוף.
כשבועות ידע שנטמא
ונעלמה ממנו טומאה
ונכנס למקדש ושוב לא
דורעה לו יניטמו (ובחיים)
ה) וכשאל לא נדע לו
שנכנס בטומאה שיבא
קרבן (בדירות כהן). שיעיר
הנעשה בפנים. על
ישאל, ופר על הכהן
(שם). עד שירדע לו.
שנכנס למקדש טמא
(בדירות כהן).